

Texten *Vad är Geopoetik?* är redigerad och sammanställd av Dhmnpss Aeouys inför utställningen *LIGG LÅGT* på Husby konsthall i oktober 2016. Texten är delvis baserad på boken *Deontologi* från 2015 och delvis på ett manus till Olof Petterssons bok om geopoetik som kommer ut på Styx förlag under 2017.

Vad är geopoetik?

Geopoetikens agenda är dold. Jorden är ett klot. Vi placerar oss på ytan. Glider. Drar oss undan. Låter bli. Ett mörker roterar fram över axeln. Vem är längst bort? Vem är på andra sidan? Granen? Nyckelpigan? Gaunan?

Vi letar efter ett sätt att handla. Bortom vår egen självgodhet. Bortom vår längtans förstenade röster. Bortom vår växande makt.

Bakgrunden är denna: alla frihetskamper har hittills varit ofullständiga. Det har alltid handlat om en viss region, om en viss begränsad grupp eller om ensamhetens hägring. Men om vi inte bryter våra cirklar kvarstår då inte detta faktum: Ingen är fri om inte alla är fria? Det är inte värt att chansa. Det är därför som geopoetikens mål är satt så högt: en fullständig och gemensam frigörelse av alla levande varelser.

Utgångspunkten är avgörande. Om något bottnar brukar det finnas resonans. Poetisk. Andlig. Politisk. Språket reglerar våra beteenden. Det sätter gränser för det möjliga. Men vi säger fortfarande att jorden är vår, vår lott, vårt arv, vår rätt, vår egen dom. Skam den som ger sig. Gräv där du står. Allt är ingenmansland.

Den vite mannens ändlösa ackumulation är sunt ekonomiskt förnuft. Marknaden går inte att påverka. Den är organisk. Vem vill bli levande begravd? Men "i rotverkens skum / konceptualiseras hon / Afrodites konstant / den phytosemiotiska / ekonomins eld." Det är rimligt att gräva där vi står. Ekot i ekonomi och ekologi är samma. Grekiskans oikos (οἶκος) betyder hus eller hem. Begreppet om en ekonomi kan återföras på sitt ursprung: att ombesörja hemmet. Vårt hem är jorden.

Det går att se genom fingrarna. Det går att krossa sitt överjag. Det går att aldrig säga till någon annan vad den ska göra. Det går att aldrig säga ifrån. Men hur kan vi lyda lagarna? Förbjud chauvinisternas apparater. Förbjud mig.

Vi sätter ner våra rötter i marken. Kan vi ge upp tanken på att vi har en privilegierad tillgång till verkligheten? Kan vi bli en del av den fungerande helheten?

Låt alla råttor och ogräs och spindlar och ormar och vildhundar och kackerlackor och vargar och myggor och knott och mögel och svamp och vildhavre och alger och måsar och invasiva arter och drömmar och läckande ekosystem och hybrid sorter leva.

Världen är en dikt. Döm av vår förvåning. Tanken

är för långsam. Men det tåls att upprepas. Vårt ärende kan inte vänta. Hierarkins pyramid är ett fuktigt klot. Frukta labbråttornas hämd.

Det borde vara enkelt. Vi suddar ut våra egna spår. Fåglarna flyger. Människans värld är full av onda krafter. Träden skjuter skott. Människans värld är full av onda krafter. Falla genom jorden. Brista i tusen bitar. Då skulle det gå att höra vad hon tänker. Sinnenas väktare. Vattnet som faller från himlen sjunger rotverkens sånger.

Vad vill vi ska uppstå? De kan förefalla överväldigande. Men den svaga länken är tydlig. All ondska har samma enkla ursprung: Det levande behandlas som dött, det döda som levande.

Vad är befrielse? Ett ögonblick. Ge rum. Vad skulle hända om medvetandets sfärer skulle expandera så till den grad att våra intuitiva krafter följde spåren av hjärtats slag?

Ifantasin går det fort. Befrielse till existensens myller. Livsformernas oordning. Rötterna sträcker sig ner i myllan. Tankarna spänner ut sig bortom molnen. Hastigheten får resonans. Träden vibrerar. Metallen i bergen sjunger. Rörelsen blir snabbare ju mer den expanderar. De första stegen märks knappt. Oceaner av utforskat tanketerritorium. Dolda i det öppna.

Sedan skulle muren rasa. Exponentiell acceleration. Nerv mot nerv. Allas gemensamma verklighet. Och ändå ska vår mänsklighet förminska.

Jorden är öppen. Jag är en del av den.

De kroppsliga skillnaderna är försumbara. Vi delar arvs massa. Vi delar organ. I början skulle det kunna kännas förvirrande. En teleoskopisk bergochdalbana. Som en kikare i ett mikroskop. Spindelns öga. Lika klart och nära som mitt. Jag skulle se vad de ser. De skulle se vad jag ser. Det skulle bli en stor förändring. Efter ett antal år kanske vi skulle börja fatta andra typer av beslut.

Om vi rör oss från en artificiell organisation mot en organisk, då borde skillnad mellan styrande och styrd lösas upp. Denna typ av horisontell eller platt maktstruktur skulle vara geokratisk. Geokrati, från grekiskans γῆ, ge (jord) och κράτος, kratos (makt). Jorden reglerar sig själv. Vi lyssnar.

Hur ska övergången till en geokratisk civilisation gå till? Inte med våld. Det får inte göra ont. Vi kan väsnas om vi är väsen. Vi vill värna om de som håller sig undan. Fullmånen skymtar förbi. Molnen hopar sig. Att leva är att röra röra sig. GPS:en bidrar med plats och tidsinformation överallt på jorden där det finns klar sikt. Svindel. Vi föreställer oss

en sorts baklängesrörelse. Ögonbrynen sjunker ner. Rämmande strukturer. Ögonen spärras upp. Principiellt tillbakadragande. Hörntänderna blänker till.

Geokrati är att ge utrymme. Det är ett steg tillbaka. På det skulle vi kunna bygga. Förkroppsligat tillbakadragande. Upprätthållandet av principen att låta bli. Försvaret av att låta vara. Ur detta ser vi de den enda nödvändiga politiska organisationen växa fram: Livsformernas Förbund (<http://www.unitedlifeforms.org>)

Vad har detta med oss att göra? Vi vill fortsätta att äta och sova. Vi vill fortsätta att hoppas och drömma. Tänk om vi lyckas. Vi kanske fortfarande kommer att skratta. Dö av hög ålder. Se i mörkret. Skrika när vi föds. Vad är människans öde?

Vi skulle inte längre vara oss själva. Våra blickar möter de andras. De individuella existensplanen skulle inte längre vara isolerade. Delade drömmar. Alla vill dansa. Det är delad åtrå. Expanderad nyfikenhet. Uråldrig vilja. Phytosemiotisk medvetenhet. Absolut inklusiv kommunikation.

Vad skulle skillnaden vara? Vi räknar inte längre våra erfarenheter som isolerade händelser. Istället för metereologisk aritmetik användander vi

intensitetens. Det är ingenting nytt. Det är vad bina alltid har gjort. De räknar inte hur många meter det är mellan blomman och kupan. De lever det avståndet och de kommunicerar detta liv. Alla faktorer är inbegripna. Vindens styrka. Minnen som larv. Jordens doft. Närheten till vatten. Solens position.

Autonomi är telegenes. Det vill säga: Våra kroppar är lika integrerade och differentierade som jorden. Björnen är bergets ögon. Vi är björnens ande. Berget är landmassornas känselspröt. Kontinenterna genomsyras av glödande strömmar. Det geobiotiska blodet lyser. Lavan pumpar. Inte ens stenarna kan räknas bort. Vi är närmre än vi tror. Vi är inuti varandra. Det är konsekvensen av ett mineralistiskt perspektiv: Ingen plats utan tryptofan. Ingen mening utan serotonin. Ingen historia utan noradrenalin. Inga namn utan semionin.

På globalnivå, är geokratien platt typ av organisation. Med ett viktigt undantag: Sändebuden. De skulle stå utanför. Som ett museum för skogarnas och havens minne. Deras roll skulle vara att lyssna med jordens samlade kraft.

Sändebuden utför symboliska handlingar: riter, danser, lekar. Så skulle de visa att alla nya former av liv är välkomna och att tillbakadragandet är den

enda handling räknas.

Sändebuden stannar inte. Likt nomaden skulle de vandra vid virvelns tjugusande svindel. Deras frivilliga omsorg skulle smeka hennes ömtåliga vävnad.. Utan destination. Utan slut.

Vi försöker tänka ännu länge. Entoitektur skulle ersätta arkitektur. Det skulle vara sändebudens uppgift. Metoderna och teorierna skulle ha mycket gemensamt. Men eftersom entoitekturens byggnadsmaterial skulle vara levande skulle grundprincipen vara radikalt annorlunda. Enligt Deontologin skulle entoitekturens grundläggande idé vara denna: "våra kroppar är deras hem". När vi väl tillgodogjort oss denna relation skulle också deras kroppar låta sig förvandlas till våra. Se städerna i natten. Lysande ögon. Skillnaden löser upp sig. Stad och skog. Hav och hus. Bergen skulle att vara våra hem. Våra bostäder skulle vara gjorda av pulserande vävnad. Allt skulle vara integrerat i en enda allomfattande självmedveten varelse. En varelse av varelser. Jorden.

Redan nu saknas det fysiska hinder. Spegelns svarta rymd stirrar tillbaka. "Glödande linjer / Mot en tät djupblå himmel / Spår av ljus / Vatten | plasma | vävnad." Vi behöver phytosemiotisk, transspecifik, bioneual hermetik:

Phytosemiotisk hermeotik är vetenskapen om ordlös kommunikation. Detta är vad växterna gör. Det är vad solen gör. Det är vad vi gör när orden tar slut. Det händer varje dag. Det är därför som det inte handlar om en hermeneutik. Förståelse kräver inte tolkning. Det kräver kommunikation. Hermes, den grekiska guden, var en budbärare. Inte en tolk. Meddelandet från ovan – eller i detta fallet, underifrån – ska inte tolkas. Vi behöver inga präster. Antingen går budskapet fram eller så går det inte fram. Om inte – så fanns det inget meddelande från början. Tystnaden talar inte. Det står inget mellan raderna. Det finns ingen metaforisk tystnad. Vi vill höra det högt och tydligt. Hermes var en tjuv och en bedragare. Men vi måste helt enkelt acceptera att vissa saker försvinner när de översätts. Dessutom är ju våra identiteter redan suddiga i kanterna. Det bör de vara. Vi flödar in och ut ur varandra. Det är poängen. Jag är ingenting mer än mikroberna i mina inälvor. Detta är skälet till varför jag måste omvärdera min identitet. Det krävs att min hermeotik blir phytosemiotisk, det vill säga, den ska fungera på en så generell och abstrakt nivå att även träden förstår.

Bioneual hermeotik är någonting. liknande. Men det ringar också in en rent fysisk sammankoppling, det vill säga identiteten hos en individs specifika kropp. I Deontologin står det: "våra kroppar är deras

hem. Deras kroppar är våra städer." Idén är mer komplex än vid första anblicken. Tänk: termitboet och mikroben. Som mareld. Vi kan inte leva utan den. Ett hem är både en idé och en fysisk plats. Vi är mikrobernas hem. Med de är samtidigt våra tankar. Vi tänker och bor i levande ting. Så skulle vi kunna börja förstå var vår gemensamma framtid kan ta vägen.

Transspecificiteten hos vår kommunikation är den avgörande faktorn. Det är den som kommer göra allt möjligt. Transspecificitet innebär: bortom gränserna för artspecifik isolering. Vår mänskliga identitet kommer inte längre vara central. På mitt finger sitter lösningen. Flyg fula fluga flyg.

Kom, kom igen, vem du än är, kom!
Hedning, elddyrkare eller avgudadyrkare, kom!
Kom, även om du bröt din botgöring hundra gånger,
vår är denna portal av hopp, kom som du är.

Kom, kom, vem du än är.
Vandrare, tillbedjare, du som älskar att lämna.
Det spelar ingen roll.
Vi är inte en karavan av förtvivlan.
Kom, även om du har brutit dina löften
tusen gånger.
Det spelar ingen roll.
Kom, kom ännu en gång, kom.